

**บทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา
ที่ขัดต่อหลักการของกฎหมาย และอาจเกิดผลกระทบต่อผู้เรียน**

**Provisions of The Draft Higher Education Act That Contrary to the principles
of law and may impact on students.**

ยุวรัตน์ ฐิตินิรันดร์กุล¹

บทนำ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาทรัพยากรบุคคลที่สำคัญ เพราะเป็นกระบวนการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความองงามของบุคคลในสังคม (กุหลาบ ปุริสาร, 2558) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาในระดับสูงกว่าการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างองค์ความรู้ ผลิตและพัฒนากำลังคนในด้านวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งแต่เดิมนั้นการกำกับดูแลจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาอยู่ภายใต้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา(สกอ.) ภายใต้การกำกับของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของปฏิรูปการศึกษา และแนวคิดการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาบุคคลให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา ความรู้และมีคุณธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ขณะเดียวกันสถาบันอุดมศึกษาก็มีอิสระทางวิชาการ จึงเกิดแนวคิดในการจัดตั้งกระทรวงอุดมศึกษาขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่กำกับดูแลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะ โดยคณะกรรมการยกร่างกฎหมายกระทรวงอุดมศึกษาได้ดำเนินการยกร่างกฎหมายใหม่ที่สำคัญจำนวน 2 ฉบับ ประกอบด้วย ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา และร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงอุดมศึกษา โดยร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาได้เข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการอิสระเพื่อการปฏิรูปการศึกษาแล้ว จากนั้นจะเข้าสู่การพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา

และสภานิติบัญญัติแห่งชาติตามลำดับ ซึ่งคาดว่าร่างกฎหมายฉบับนี้จะแล้วเสร็จในเดือนกันยายน พ.ศ. 2561 ซึ่งเป็นไปตามกำหนดการของคณะทำงานและนโยบายของนายกรัฐมนตรี ที่ต้องการผลักดันเรื่องการจัดตั้งกระทรวงการอุดมศึกษาให้สำเร็จ

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาถือว่าเป็นกฎหมายฉบับหลักในการจัดการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยได้กำหนดหลักการเกี่ยวกับการกำหนดประเภทของสถาบันอุดมศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับรัฐบาล อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการอุดมศึกษา อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา ความเป็นอิสระของสถาบันอุดมศึกษา หลักธรรมาภิบาลและหลักความรับผิดชอบของสถาบันอุดมศึกษา แต่ก็มีบทบัญญัติบางมาตราของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาที่ขัดต่อหลักการทั่วไปของกฎหมาย ซึ่งอาจเกิดผลกระทบต่อนักศึกษาหรือบัณฑิต และในอนาคตอาจเกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้ ดังนี้

1. การแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารการศึกษา ควรเป็นอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษา

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อทำหน้าที่จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาและมาตรฐานหลักสูตรเสนอต่อคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทำการตรวจสอบและพิจารณาหลักสูตรที่สถาบัน อุดมศึกษาเสนอ ตรวจสอบการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา เสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษารับรองปริญญาหรืออนุปริญญา กำหนด

¹ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย

หลักเกณฑ์การประเมินคุณภาพภายใน ติดตามตรวจสอบ
คุณภาพ การศึกษา พัฒนาคุณภาพการศึกษาของ
สถาบันอุดมศึกษา กำกับดูแลให้สถาบันอุดมศึกษาจัด
การศึกษาให้เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและ
มาตรฐานหลักสูตร เสนอความเห็นและแนวทางแก้
ปัญหาในกรณีที่ผลการประเมินคุณภาพภายนอกของ
สถาบันอุดมศึกษาไม่เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษา
เสนอความเห็นในการจัดตั้ง ยุบ รวม ปรับปรุง และเลิก
สถาบันอุดมศึกษา เสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษาสั่ง
การให้สถาบันอุดมศึกษาหยุดดำเนินการ หรือแก้ไขการ
ดำเนินการ มอบหมายหรือสั่งการให้เลขาธิการปฏิบัติการ
อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้การปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่
เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และกำกับดูแลการปฏิบัติงาน
ของเลขาธิการและสำนักงาน

เมื่อพิจารณาอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาตามบทบัญญัติของร่าง
พระราชบัญญัติการอุดมศึกษาแล้ว ย่อมเห็นได้ว่า
คณะกรรมการชุดนี้ทำหน้าที่เหมือนกับสำนักงาน
คณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เดิมนั่นเอง และผู้ที่
ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งคณะกรรมการบริหารการ
อุดมศึกษา ย่อมมีสถานะเป็นผู้ปฏิบัติงานในกระทรวง ภายใต้
การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษา

ในด้านของการบังคับบัญชาเลขาธิการคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษานั้น ร่างพระราชบัญญัติการ
อุดมศึกษาได้บัญญัติให้คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา
ทั้งคณะมีอำนาจบังคับบัญชากำกับการปฏิบัติงานของ
เลขาธิการ รองลงมาจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารราชการแผ่นดินมาตรา 20 ที่กำหนดให้
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และ
สอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ
กระทรวงอุดมศึกษามาตรา 10 ที่บัญญัติให้รัฐมนตรี
กระทรวงอุดมศึกษาเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ โดยอาจมี
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง ปลัดกระทรวง หรือคณะ
บุคคลมีอำนาจบังคับบัญชาในระดับรองลงมา

เมื่อร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาได้
บัญญัติให้คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษามีอำนาจ

บังคับบัญชากำกับการปฏิบัติงานของเลขาธิการรองจาก
รัฐมนตรี จึงควรที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษาจะเป็น
ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา แต่
มาตรา 21 ของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษากลับ
บัญญัติให้คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) เป็นผู้มี
อำนาจในการแต่งตั้ง รวมถึงมีอำนาจในการกำหนด
หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการสรรหาและแต่งตั้ง
ประธานและคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษา ซึ่ง
บทบัญญัติดังกล่าวนี้ขัดต่อหลักการบริหารราชการแผ่นดิน
อย่างเห็นได้ชัด เนื่องด้วยรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงย่อมเป็นผู้มี
อำนาจเต็มในส่วนราชการระดับกระทรวง มีอำนาจหน้าที่
กำหนดนโยบาย เป้าหมาย และผลสัมฤทธิ์ของงานใน
กระทรวงให้สอดคล้องกับนโยบายที่แถลงต่อสภา และที่
คณะรัฐมนตรีกำหนดหรืออนุมัติ รวมถึงมีอำนาจในการ
แต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคลเพื่อทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
แทนรัฐมนตรี

2. กรณีหลักสูตรวิชาชีพการที่คณะกรรมการ บริหารการอุดมศึกษาไม่สามารถพิจารณาหลักสูตรให้แล้ว เสร็จภายใน 90 วัน ให้ถือว่าคณะกรรมการบริหารการ อุดมศึกษาและองค์กรวิชาชีพให้การรับรองหลักสูตรโดย ปริยาย

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษากำหนด
ให้คณะกรรมการบริหารการศึกษามีหน้าที่พิจารณาให้การ
รับรองหลักสูตร สำหรับหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการประกอบ
วิชาชีพซึ่งมีองค์กรวิชาชีพควบคุมดูแลตามกฎหมาย ให้
สถาบันอุดมศึกษาเสนอหลักสูตรดังกล่าวต่อคณะ
กรรมการบริหารการอุดมศึกษาเพื่อพิจารณารับรอง และ
แจ้งผลการพิจารณาหลักสูตรดังกล่าวต่อสถาบันอุดมศึกษา
ภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับหลักสูตร ในกรณีที่คณะ
กรรมการบริหารการอุดมศึกษามีได้พิจารณาหลักสูตรให้
แล้วเสร็จภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับหลักสูตร โดยมีได้
แจ้งเหตุผลความจำเป็น และระยะเวลาที่จะพิจารณาให้แล้ว
เสร็จให้สถาบัน อุดมศึกษาทราบ ให้ถือว่าคณะ
กรรมการบริหารการอุดมศึกษาให้การรับรองหลักสูตรแล้ว

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษามาตรา
33 บัญญัติว่าสถาบันอุดมศึกษาจะเปิดสอนหลักสูตรที่
เกี่ยวข้องกับการประกอบวิชาชีพซึ่งมีองค์กรวิชาชีพ

ควบคุมดูแลได้เมื่อคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองหลักสูตร หรือถือว่าให้การรับรองหลักสูตรแล้ว กรณีที่กฎหมายกำหนดให้องค์กรวิชาชีพมีอำนาจให้ความเห็นชอบหรือรับรองหลักสูตรนั้น ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบ หรือรับรองหลักสูตรตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรวิชาชีพนั้นแล้ว

เมื่อพิจารณาตามบทบัญญัติมาตรา 33 ของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษาแล้ว กรณีให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบหลักสูตรโดยปริยาย หากเกิดกรณีที่คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้พิจารณาหลักสูตรวิชาชีพให้แล้วเสร็จภายใน 90 วันนับแต่วันที่ได้รับหลักสูตร โดยมีได้แจ้งเหตุผลความจำเป็น และระยะเวลาที่จะพิจารณาให้แล้วเสร็จให้สถาบันอุดมศึกษาทราบนั้น เป็นการบัญญัติกฎหมายที่ขัดกับหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพหรือไม่ และเป็นการก้าวก้าวต่อการใช้ดุลยพินิจขององค์กรวิชาชีพหรือไม่ ผู้เขียนได้พิจารณาเทียบเคียงหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพจำนวน 3 องค์กรวิชาชีพ ประกอบด้วยประกาศคณะกรรมการคຸຣຸສກາ ข้อบังคับสภาการพยาบาล และข้อบังคับสภานายความว่าด้วยการฝึกอบรมวิชาว่าความ พบว่าบทบัญญัติมาตรา 33 ของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา มีความขัดแย้งกับหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพดังนี้

ประกาศคณะกรรมการคຸຣຸສກາเรื่องการรับรองหลักสูตรเพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาสายงานการสอน ครั้งที่ 1/2561 ออกประกาศโดยนายธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการและประธานกรรมการคຸຣຸສກາ ได้กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองหลักสูตรเพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาเอาไว้ว่า “สถาบันครุพัฒนาจะดำเนินการจัดให้มีกระบวนการพิจารณาคุณภาพด้านวิชาการของหลักสูตรตามวิธีที่สถาบันกำหนด ผลการพิจารณารับรองหลักสูตรของสถาบันครุพัฒนาถือเป็นที่สุด” และ “หลักสูตรที่ผ่านการรับรองจากสถาบันครุพัฒนา มีอายุไม่เกิน 2 ปีนับแต่วันที่ออกประกาศผลการรับรอง โดยยึดถือประกาศของสำนักงานเลขาธิการคຸຣຸສກາเป็นสำคัญ”

ข้อบังคับสภาการพยาบาลว่าด้วยหลักเกณฑ์การรับรองสถาบันการศึกษาวิชาการพยาบาลและการผดุง

กรรม โดยรองศาสตราจารย์ ทศนา บุญทอง นายกสภาการพยาบาลเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2560 ในข้อ 29 กำหนดว่า “หลักสูตรที่สถาบันการศึกษาใช้ในการจัดการเรียนการสอนต้องเป็นหลักสูตรที่ได้รับความเห็นชอบจากสภาการพยาบาลแล้ว”

ข้อบังคับสภานายความว่าด้วยการฝึกอบรมวิชาว่าความ โดยนายคานวณ ซิลปถัมภ์ นายกสภานายความในขณะนั้น ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมวิชาว่าความ “จะต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี หรืออนุปริญญาทางนิติศาสตร์ หรือประกาศนียบัตรในวิชานิติศาสตร์ ซึ่งเทียบได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี หรืออนุปริญญาจากสถาบันการศึกษา ซึ่งสภานายความเห็นว่าสถาบันการศึกษานั้นมีมาตรฐานการศึกษาที่ผู้ได้รับปริญญาตรี หรืออนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรควรเป็นนายความได้”

จากหลักเกณฑ์ขององค์กรวิชาชีพที่ยกตัวอย่างมาทั้ง 3 องค์กรย่อมแสดงให้เห็นว่าองค์กรวิชาชีพแต่ละแห่ง ได้กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองหลักสูตรวิชาชีพของสถาบันอุดมศึกษาเอาไว้เป็นการเฉพาะแล้ว และองค์กรวิชาชีพมีอิสระในการให้การรับรองหลักสูตรด้วยตนเองได้ โดยไม่ต้องอาศัยหลักเกณฑ์ ดุลยพินิจหรือความคิดเห็นของหน่วยงานอื่นใด

การที่ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา มาตรา 33 กำหนดว่าเมื่อคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองหลักสูตร ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบ หรือรับรองหลักสูตรตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรวิชาชีพนั้นแล้ว อาจส่งผลเสียต่อนักศึกษาหรือบัณฑิตได้ หากองค์กรวิชาชีพยกเอาหลักเกณฑ์ตามประกาศขององค์กรมาโต้แย้งว่าการรับรองหลักสูตรวิชาชีพของสถาบันการศึกษา เป็นอำนาจขององค์กรวิชาชีพโดยเฉพาะ ไม่อาจถืออนุโลมให้มีการรับรองโดยปริยายตามกฎหมายฉบับอื่นได้ อันอาจส่งผลให้องค์กรวิชาชีพนั้นไม่รับรองปริญญาบัตร ไม่อนุญาตให้นักศึกษาหรือบัณฑิตสอบรับใบอนุญาต ซึ่งย่อมทำให้นักศึกษาหรือบัณฑิตเสียโอกาสในการประกอบวิชาชีพนั้น ๆ

3. กรณีเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษา ให้การรับรองปริญญาแล้ว ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ การรับรองปริญญาแล้วโดยปริยาย

ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษามาตรา 37 กำหนดไว้ว่าหลักสูตรที่คณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาให้การรับรองแล้ว ให้คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) ประกาศรับรองปริญญาในหลักสูตรนั้น และเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้การรับรองปริญญาแล้ว ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพหรือหน่วยงานอื่นที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการรับรองปริญญา ได้ให้การรับรองปริญญาแล้ว

บทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษามาตรา 37 ก็มีเนื้อหาในทำนองเดียวกันกับเรื่องการรับรองหลักสูตรคือ หากคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้การรับรองปริญญา ก็ถือว่าองค์กรวิชาชีพให้การรับรองปริญญาด้วย ซึ่งประเด็นนี้อาจขัดต่อหลักกฎหมายขององค์กรวิชาชีพหรือ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาหลักเกณฑ์การรับรองปริญญาขององค์กรวิชาชีพพบว่าองค์กรวิชาชีพได้กำหนดหลักเกณฑ์การรับรองปริญญาไว้โดยเฉพาะ เช่น ประกาศคุรุสภาเรื่องการรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพ พ.ศ. 2557 ข้อ 3 กำหนดไว้ว่า “การรับรองปริญญาบัตรหรือประกาศนียบัตร พิจารณาจากมาตรฐาน 3 ด้านคือ มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานการผลิต และมาตรฐานบัณฑิต” จากบทบัญญัติดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่าสำหรับหลักสูตรด้านวิชาชีพครุภัณฑ์ การรับรองปริญญาบัตรต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คุรุสภาประกาศกำหนด โดยต้องพิจารณาว่าสถาบันการศึกษาจัดการศึกษาได้ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานการผลิตและบัณฑิตมีมาตรฐานตามเกณฑ์ของคุรุสภาหรือไม่ จะอนุมานเอาว่าเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองปริญญา ก็ถือว่าคุรุสภาให้การรับรองปริญญาด้วยหาได้ไม่

นอกจากนี้ ประกาศสภาวิชาชีพบัญชีที่ 75/2559 เรื่องการรับรองปริญญา หรือ ประกาศนียบัตรในวิชาชีพบัญชีของสถาบันการศึกษา ได้กำหนดไว้ว่า “สภาวิชาชีพบัญชีจะพิจารณารับรองปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาการบัญชีของสถาบันการศึกษาในประเทศไทย เฉพาะหลักสูตรของสถาบันการศึกษาที่สอดคล้องกับมาตรฐาน

การศึกษาระหว่างประเทศสำหรับผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี และได้รับการรับรองคุณวุฒิเทียบเท่าปริญญาตรีจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง” หมายความว่าสภาวิชาชีพบัญชีจะให้การรับรองปริญญาเฉพาะหลักสูตรที่สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาระหว่างประเทศเท่านั้น จากข้อความที่กล่าวมา ย่อมแสดงให้เห็นว่าองค์กรวิชาชีพมีความเป็นอิสระในการพิจารณาให้การรับรองปริญญาของสถาบันการศึกษา ซึ่งต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่องค์กรวิชาชีพประกาศกำหนดไว้เท่านั้น

บทสรุปและอภิปราย

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว ย่อมเห็นได้ว่า บทบัญญัติของกฎหมายในร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา ที่ให้อำนาจคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารการศึกษาย่อมขัดต่อหลักการบริหารราชการแผ่นดินที่มีรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงเป็นผู้ใช้อำนาจสูงสุด เพราะแม้แต่คณะกรรมการการอุดมศึกษาเอง ก็เป็นคณะบุคคลที่มาจากแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษา การบัญญัติของกฎหมายเช่นนี้ นอกจากจะขัดต่อหลักการบริหารราชการแผ่นดินแล้ว ยังเป็นการก้าวล่วงต่ออำนาจการบริหารงานในกระทรวงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุดมศึกษาอีกด้วย

การที่ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษากำหนดว่าเมื่อคณะกรรมการบริหารการอุดมศึกษาได้ให้การรับรองหลักสูตร หรือถือว่าให้การรับรองหลักสูตรแล้ว กรณีที่กฎหมายกำหนดให้องค์กรวิชาชีพมีอำนาจให้ความเห็นชอบหรือรับรองหลักสูตรนั้น ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพได้ให้ความเห็นชอบ หรือรับรองหลักสูตรตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรวิชาชีพนั้นแล้ว และการบัญญัติให้คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) ประกาศรับรองปริญญาในหลักสูตรนั้น และเมื่อคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้การรับรองปริญญาแล้ว ให้ถือว่าองค์กรวิชาชีพหรือหน่วยงานอื่นที่กฎหมายกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการรับรองปริญญา ได้ให้การรับรองปริญญาแล้ว เป็นการบัญญัติกฎหมายที่ขัดกับบทบัญญัติขององค์กรวิชาชีพที่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ โดยเฉพาะเอาไว้ก่อนแล้ว อันอาจส่งผลเสียต่อนักศึกษาหรือบัณฑิตได้ ทั้งนี้ ตามหลักการในตรากฎหมายนั้น กฎหมายที่

ตราขึ้นมาใหม่ ควรต้องพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายที่มีอยู่ก่อนว่ามี หรือมีความขัดแย้งกันหรือไม่ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ และเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะนักศึกษาหรือบัณฑิต กฎหมายที่ตราขึ้นในภายหลังจึงควรมีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันกับกฎหมายที่ได้ประกาศใช้ก่อนแล้ว

เอกสารอ้างอิง

1. กุหลาบ ปุริสาร. (2558). เอกสารประกอบการสอนวิชา 842 249 เรื่องผู้บริหารมีอาชีพ. บัณฑิตวิทยาลัย: วิทยาลัยบัณฑิตเอเชีย.
2. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542
3. ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ.....
4. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงอุดมศึกษา พ.ศ.....
5. ข้อบังคับสภาการพยาบาล ว่าด้วยหลักเกณฑ์การรับรองสถาบันการศึกษาวิชาการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ.2560
6. ข้อบังคับสภานายความว่าด้วยการฝึกอบรมวิชาว่าความ พ.ศ.2529
7. ประกาศคณะกรรมการคุรุสภาเรื่องการรับรองหลักสูตรเพื่อการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาสายงานการสอน ครั้งที่ 1/2561
8. ประกาศคุรุสภาเรื่องการรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพ พ.ศ. 2557
9. ประกาศสภาวิชาชีพบัญชีที่ 75/2559 เรื่องการรับรองปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาการบัญชีของสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการรับสมัครเป็นสมาชิกสามัญ และการพิจารณาคุณสมบัติเพื่อขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาต (แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 1)